

יהודה קהילה ההומוסקסואלית בישראל
 ראל עומדת לפני שואה. ההומוסקסואלים נרדפים כיום על-ידי השילטרנות. לראשונה בהיסטוריה של ישראל, כקולקטיב.

הדובר, יהודה סופר, ההומוסקסואל ש- היה אמור להופיע בתוכנית זה הזמן, שב- הנחיתה רם עברך. שעות אחדות לפני התוכנית פסל מנכ"ל רשות השידור, יוסף (טומי) לפיד, את הראיון בטענה ש"ירושלים אינה סאן-פרנסיסקו" ובטענה שלא יתכן לארח ההומוסקסואל בתוכנית למיש-סחה, המשודרת בשעת לילה מוקדמת. כל זאת, מבלי לדעת את תוכן הראיון המד-הים, שאמור היה להיערך עם סופר.

ביטחון-שדה משפיל

סופר, יליד עיראק, תושב רמת-גן, הוא בן 38. גופו רזה והוא נראה צעיר מכפי גילו. שפם עבות מעטר את סניו. מזה שנים הוא מתגורר באר-סטרדאם ומייצג את האגודה לשמירת זכויות הפרט בישראל - אירגון ההומוסקסואלים בהולנד, ובוועד-הפעולה של

20 גברים ונשים. מדוע? אני יכול רק לנחש. כנראה, כתוצאה משמועות עקש-ניות על אישים בכירים בצבא, בדרגות גבוהות, המקיימים אורח-חיים הומוסקסוא-לי. הוא חקר את 20 החיילים בצורה מאוד משפילה, בצירוף שאלות אישיות, שלא היו שייכות לחקירה. הוא דרש מכל אחד ואחת רשימה של כל אלה שהם מכירים, בגיל 18 עד 35 - בצבא ומ-חוץ לצבא. כלפי אלה שהתנגדו, הוא השתמש באיומי-סחיטה.

לנו נדמה, שהחקירה באה לאתר ולעצור התקדמות קצינים בצבא. הטענה היא, שה-קצינים ההומוסקסואלים נתונים יהיו לס-חיטה. אך הם הרי מסתירים את אורח-חיהם, משום שהאקלים החברתי הוא כזה שאינו מניח להם להיחשף. כשאנו מס-בירים זאת לשלטונות הצבא, אנו נע-נים בתשובות מתמקות.

הוצאנו את העניין החוצה דרך ועדת החוץ והביטחון של הכנסת. הרמטכ"ל מי-נה קצין חוקר. זה הדריע שקצין ביטחון-שדה ממחנה-המטכ"ל לא חרג מסמכויותיו, אך החקירות נסספו.

זה נותן לגיטימציה לקצינים אחרים, שירצו לחקור ולעשות קאריירה על חש-בן ההומוסקסואלים. השיטה התפשטה למ-נות אחרים. ידוע על חקירות במחנה

יהודה סופר, ההומוסקסואל שהופעתו בטלוויזיה בוסלה ברגע האחרון, עמד לחשוף לפני הצופים שרשרת התנכלויות לקהילת ההומוסקסואלים מצד המ'מסד והמ'שטרה

סכנות-הוות להומואים

כך המשכתי לעבוד באותו מקום כאזרח עובד משרד-הביטחון, וכמקביל השלמתי תואר ראשון במתמטיקה ובסטטיסטיקה. באוניברסיטת תל-אביב. אני מקיים פעילות הומוסקסואלית מגיל 14. בצבא זה היה אך טבעי להסתיר זאת. שיחק לי המול שאני לא תואם את דיר-מוי הגבר ההומוסקסואלי, וכך יכולתי לי-המשיך ולהסתיר את אורח-חיי מבלי לעורר חשד.

היום, כשאני מביט אחורה, אני מבין שזה לא קרה לי פיתאום, זו היתה התפת-חות אישית, מרגע שאני זוכר את עצמי. באותה תקופה זה הוסתר מבני-המישפחה מסיבה פשוטה: אנו גדלים בחברה, שבה מרגע שאתה נולד אתה מקבל חינוך שצריך להוביל לכיוון אחד ויחיד, חינוך להגש-מה מינית הטרנסקסואלית, לגישואין ול-הולדת 2.3 ילדים - על פי הסטטיסטיקה. כאשר זה נודע לבני-משפחתי, לא סבלתי נידוי חברתי. אני משייך זאת למוצא הפרולטרני של המישפחה.

צורך ניאורוטי

ב משרד-הביטחון לא ידעו על נסיותי. עבדתי במקום רגיש במשרד, ואילו הם היו יודעים על כך, הם היו מגרשים אותי מהמקום בבעיטה. מאז מילחמת יום-הכיפורים ראיתי בד-אגה לאן מתפתחת ההברה הישראלית. כבר אז ראיתי נטייה בהופש-הביטוי הי-פוליטי-חברתי ובהופש הפרט לחיות את חייו כרצונו. הוזהייתי פוליטית עם השמאל בארץ, הבנתי שהמצב ילך ויחמיר. היום אני רואה בדאגה, שלא טעיתי. עד יום-הכיפורים התנהל ויכוח חברה

מאות, נגד ביריונים המטרידים אותנו. במקום תשובה, החלו המעצרים. פנינו למפקד מחוז תל-אביב ונציגי האגודה אף נפגשו איתו בסוף אוגוסט. הוא הודה לפני נציגי האגודה, שהמישטרה מתכוור נת להטריד את ההומוסקסואלים ולאסוף עליהם מידע.

ב-7 בספטמבר שיגרנו מכתב ליועץ ה-מישפטי לממשלה, שבו ביקשנו את התי-ערבותו להפסקת המעצרים - דבר שלא היה בארץ מעולם - וגם פנינו ליועצת המישפטית של המישטרה. עד היום לא קיבלנו תשובה. בנג-העצמאות לא היתה שום פעילות חריגה, שדרשה התערבות המישטרה בקייץ האחרון.

בעזרת עורך-דין לקחנו תצהירים מהאז-רחים שנעצרו בנג-העצמאות. אחד מהם הוא בן 71. אני לא מעלה על דעתי שהוא מסוגל להטריד מישהו. מישהו סיפר אנוני-מית, ששוטרים הצעידו קבוצת אורחים מהגן לתחנת-המישטרה. את התצהירים התכוונתי לחשוף בתוכי-נית הטלוויזיה, באותו ערב שבו הופיע לגמרי במיקרה ניצב אברהם תורגמן. מפ-קד מחוז תל-אביב, אך זה נמנע ממני, משום שרשות-השידור אינה מוכנה להת-ייחס לבעיית האורחים ההומוסקסואליים בארץ.

לגבי, לא היה חידוש בכך. אני חזיתי את התופעה כבר בשנת 1975. והחלטתי לעזוב את הארץ. כבר לפני כן הבחנתי בהרעה מצב ההומוסקסואלים בארץ, למרות שלכ-אורה, כלפי חוץ, נפתחו מועדונים ורבים דשו בנושא. בשנת 1950 העלו אותי לישראל מעי-ראק, בתחילה גרנו במעברה ואחר-כך עברנו לרמת-גן. למדתי בעממי ובתיכון. עשיתי שירות צבאי, מתוכו שישה חודשי קבע ביחידת המחשבים של צה"ל. אחר-

בצפון-הארץ ובסביבות באר-שב. גם שם זה נספק, כאשר סיפור חקירות מחנה מטכ"ל יצא החוצה. נפסק עד להודעה חדשה.

תאורה נגד ביריונים

א הספקנו להתאושש מפרשת החר-יילים וכבר נחתה עלינו מכה בגן-העצמאות.

לפתע, ללא כל סיבה, החלו להופיע שוטרים בגן, המוכר כמקום המיפגש התל-אביבי של ההומוסקסואלים. התחילו בפ-עולות ריכוך. הם תפסו גברים הומוסקסוא-לים ואמרו להם, שהם צריכים להיעלם מהגן, ושיודיעו על כך לחבריהם, אחרת המישטרה תתחיל במעצרים.

נעצרו אורחים רבים. בהערכה זהירה: בין 100 ו-300. כן, אלה המיטפריים. הם נעצרו בטענות שואה, כדי לחקור אותם על יחסיהם של אורחים בעלי נטיות הומוסק-רשימה של אורחים בעלי נטיות הומוסק-סואליות. אורחים נעצרו ל-48 שעות, נדרשו להודות בנטיות ההומוסקסואליות, לפרט מגעים הומוסקסואליים ולמסור מידע על אחרים. כל זה לוח בהערות ובמע-שים משפילים, ולדעתנו המישטרה חרגה מסמכויותיה.

בזמן המעצר אימנו השוטרים על האזר-חים שהם יועמדו לדין באשמת שוטטות או הטרדת תיירים. כולם שוחררו אחרי זמן, ללא האשמה, ולא נאמר להם אם הם יועמדו לדין.

יש לנו סברה מדוע זה קרה. האגודה שיגרה מכתב לראש-עיריית תל-אביב, שלמה להט, וביקשה עזרה לשירותים ש-נותנת האגודה. ביקשנו תאורה לגן-העצ-

האירגון הבינלאומי לשיחרור הומוסקסוא-לים ולסביות.

אחרי שסופר התבשר על ביטול הראיון עימו בזה הזמן הוא ניאות להעניק ראיון להעולם הזה, שבו פירט את הבעיות המ-ציקות לאוכלוסייה ההומוסקסואלית בארץ, דרישותיה ויחס החברה בארץ ההומוסקסוא-לים בהשוואה למתרחש בהולנד. לדעתו, שיחרור ההומוסקסואלים והלסביות הוא חלק משיחרור החברה, שלא יעשה על-ידי הבורגנות.

סיפר סופר:

הגעתי לארץ בסוף ספטמבר, לחופשה. מכיוון שאני פעיל מאוד בתנועה בהולנד ונמצא בקשרים טובים עם האגודה היש-ראלית, ראיתי צורך להתקשר עם חברי האגודה. הם חיפשו אדם שיאות להר-פיע בטלוויזיה, ושיחשוף את עצמו פומ-בית, כדי להציג את הבעיות המציקות לקהילה שלנו.

לא הייתי מאושר מהרעיון. חשבתי שצריך למצוא לכך אדם שחי ושגר בארץ, ואני לא נמצא כאן כבר כמה שנים, אך מכיוון שלא נמצאה אלטרנטי-בה - הסכמתי להופיע בתוכנית, שיזמה הטלוויזיה.

מייד טילפנתי לתחקירן של זה הזמן. שוחחנו ששתיים, ושיגנו היינו מרוצים. התרשמתי שהוא היה מרוצה, ושהוא הע-ביר את התרשמותו הלאה. התרשמתי שהתחקיר המוקדם שהוא עשה אכן עוסק בבעיית הקהילה ולא בבעיה האישית שלי. לא התכוונתי לדבר בתוכנית על עצמי, אלא על הבעיות החמורות שמהן סובלים ההומוסקסואלים בארץ כיום.

התכוונתי לדבר על שני נושאים: יחס הצבא ויחס המישטרה אלינו. בשני תחו-מים אלה חלה הרעה חמורה ביותר. קצין ביטחון-שדה במחנה מטכ"ל חקר